

XII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Sk12,10-11)

Lugemine prohvet Sakarja raamatust:

Nii ütleb Issand: “Ma valan Taaveti koja ja Jeruusalemma elanike peale välja oma kaastunde- ja palvevaimu. Siis nad vaatavad selle peale, kelle nad on läbi torganud, ning kaevavad tema pärast nõnda, nagu nutetakse taga ainsat last. Ja nad nutavad tema pärast kibedasti nagu nutetakse esmasündinu pärast. Sel päeval on Jeruusalemm täis leinakaebust, nii nagu oli Haddad-Rimmoni pärast Megiddo orus.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps63 ,2.3-4. 5-6. 8-9)

R: Minu hing igatseb Issandat.

Mu Jumal, sind ma otsin üha,
sinu järele januneb mu hing.
Sind igatsedes vaevleb mu ihu
nagu põuast pragunenud maa.

R:

Ma vaatasin pühamus su poole,
et näha sinu vägevust ja kirkust,
sest sinu heldus on parem kui elu,
sind ülistavad mu huuled.

R:

Ma tahan sind kiita kogu eluaja,
sinu nimel tõsta palves oma pihud.
Sa toidad mind otsekui pidusöögil
ja mu süda ülistab sind rõõmsate huultega.

R:

Tõesti, sina oled minu abimees,
sinu tiibade varju all ma hõiskan.
Minu hing on sinusse kiindunud,

sinu parem käsi hoiab minust kinni.

R:

(Teine lugemine Ga3 ,26-29)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast galaatlastele:

Vennad, nüüd olete teiegi usu läbi Jumala lapsed Kristuses Jeesuses. Sest kõik, kes teie seast on ristitud Kristusesse, on Kristusega rüütatud. Ei ole siin enam ei juuti ega kreeklast, ei orja ega vaba, ei meest ega naist, sest teie kõik olete üks Kristuses Jeesuses. Kui te aga olete Kristuse päralt, siis tähendab see, et te olete Aabrahami sugu ja tema töötuse pärijad.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 8,12)

Halleluuja. Mina olen maailma valgus, ütleb Issand,
kes minu järel käib, sellel on igavene elu. Halleluuja.

(Evangeelium Lk9 ,18-24)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal, kui Jeesus oli ühes oma jüngritega üksi palvetamas, küsis ta nendelt: “Kelleks inimesed mind peavad?” Ja nemad kostsid temale: “Ristijaks Johanneseks, mõned aga Eelijaks, mõned jälle arvavad, et keegi muistsetest prohvetitest on üles tõusnud.” Siis küsis ta nende käest: “Aga teie, kelleks teie mind peate?” Peetrus ütles: “Jumala Messiaks.”

Ning Jeesus hoiatas neid ja keelas neil sellest kellelegi rääkimast, öeldes: “Inimese Poeg peab palju kannatama ja ära põlatama rahvavanemate, ülempreestrite ja kirjatundjate poolt. Ta tapetakse, kuid kolmandal päeval ta äratatakse üles.” Ja ta pöördus kõikide poole ning ütles: “Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta salaku end ära ja võtku oma rist iga päev enda kanda ning käigu minu järel. Sest kes iganes tahab päästa oma elu, see kaotab selle, kes aga kaotab oma elu minu pärast, see päästab selle.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kes tahab käia Jeesuse järel, võtku oma rist ja järgnegu talle. Rist – see on ilus sümbol, riste näeme altaritel ja kirikute tornidel, risti saab kaelas kanda ja seinale panna. Kas

me aga tajume, mida see tegelikult tähendab? Kanda suurt puust risti, põudpalaval päeval, piitstest verele pekstud seljal, tunda kuidas jämedad naelad läbi käte ja jalgade lüüakse ja kuidas ristil rippudes tuleb iga hingetõmbe eest võidelda...

Ega me vist ikka ei suuda seda tajuda, meil on selleks veel liiga hea elu... ning nii inimkeha kui teadvus teevad kõik endast sõltuva, et pigem ikka vähem kannatada, vältida järjest väiksemaid ebamugavusi.

Evangeelium aga ei räägi meile sellest väikest kullast või hõbedast ristikesest, mida kaelas kantakse...

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimese elumissioon, tema kannatamise ja kirgastumise lugu algab äratundmisest, kes ta on ja mida ta peab tegema, kellena ta ennast tunneb ja mida arvavad temast teised. Nii küsib ka Jeesus tänases evangeeliumis: kelleks teie mind peate, ning samamoodi peame meie küsima endalt, kelleks me peame ennast ja kelleks peavad meid teised.

Mul on sellega oma kogemus. Kui ma oma esimeses koguduses värske vikaarina tööle asusin, küsisin kord oma tollase ülemuse majapidajannalt, kuidas kogudus minusse suhtub, mida minust räägitakse?

“Oi, väga hästi räägitakse!”, kinnitas tema seepeale rõõmsameelselt.

“Aga mida siis räägitakse? Mis kogudusele minu juures meeldib?”, usutlesin uudishimulikult.

Üle majapidajanna näo libises emalik naeratus, kui ta ütles:

“Õeldakse, et on väga tore preester: ta on noor, pikka kasvu, räägib selge häälega ja laulab ilusasti...”

Ausalt öeldes olin selle vastuse peale natuke nõrдинud – tuli välja, et kogudus oli tähele pannud vaid ainuüksi neid mulle looduse poolt kaasa antud omadusi, milles mul endal ei olnud kõige vähematki teenet. Mina olin ikka tahtnud kogudusele öelda midagi tarka, neile edasi anda kõike, mida olin äsja seminaris õppinud – ja nüüd äkki jäi mulle mulje, et sellel, mida ma rääkisin, polnud mingit tähtsust, piisas vaid nagu nukk noor ja sile välja näha...

Muidugi on üldiselt paras julgustükk küsida, mida inimesed sinust arvavad. Aga kui juba küsid, siis tuleb ka olla valmis, et see, mida kuuled, ei pruugi olla sugugi meeltülendav. Jeesusel läks selles mõttes paremini kui minul: vähemalt üks tema jüngritest oli ära tundnud tema olemuse ja missiooni nii, nagu ta seda ise mõistis. Samas – nagu vastusest selgus – polnud jüngrite kui lihtsate inimeste

tutvusringkonnas ilmselt kedagi, kes oleks pidanud Jeesust valeprohvetiks või muidu kurjategijaks. Kui teda arvati olevat Ristija Johannese või ühe prohvetitest, siis võib sellest välja lugeda, et lihtsam rahvas mõtles temast hästi.

Kuid just sellest lähtudes võib aru saada, miks hakkas Jeesus rääkima, et ta põlatakse ära, et ta peab kannatama ja minema ristile. Nimelt oleksid jüngrid vastasel korral kohe küsinud: “Noh, kas juba...? Millal istud sa Jumala paremale käele ja paned Iisraeli vaenlased oma jalgealuseks järjiks (Lk 20:42-43), millal hakkab Jumala päike paistma nende peale, kes elavad pimeduses ja surmavarju orus, millal saavad meie jalad käia rahuteed?” (vrd Lk 1:78-79)

Armsad õed ja vennad, see suur rahuaeg tuleb, tuleb kindlasti – aga keegi ei tea, millal... Kuid enne seda sünnib palju segadust: ka meile võib osaks langeda, et oleme need, kes kannavad omaenda ja lisaks veel oma ligimeste risti – või siis vastupidi: need, kes oma risti õlalt maha libistavad; me võime leida end nende hulgast, kes lasevad panna raskeid riste teiste inimeste õlgadele, kuid ei taha neid riste ise sõrmeotsagagi puudutada.

Sellepärast peame aeg-ajalt ikka endalt küsima, kelleks nende seast me arvame end olevat, ning kelleks peavad meid inimesed, kes meid tunnevad? Ja kui nad arvavad meist halvasti, kas pole neil äkki õigus? Aamen.